

Barcelona 1714

Em desperto. Estic en un llit estirat, aleshores entra per la porta una infermera. Ara ja me'n recordo d'on estic, qui soc, quants anys tinc... Resulta que em dic Pip Telòs, tinc 12 anys, el meu gran somni és ser el més bo de tots els comerciants. Visc a Barcelona, una ciutat de pau i tranquil·litat, fins ara és clar, perquè resulta que des de fa un any que ens estan assetjant. Aquest setge passarà a l'història, penso. Surto de l'hospital i em dirigeixo cap a casa. La mare m'espera amb un bocí de pa a la mà. Me'l passo pels llavis. Està calent. Tot seguit faig una queixalada. Amb la mare escoltem el soroll de la ciutat i ens mirem, sense dir-nos res. Miro cap a la finestra i començo a veure foc, i a escoltar crits i gemecs. La mare i jo sortim a fora. Veiem uns quants genets francesos i castellans que galopen pels carrers. Mort de por, penso que per fi s'han cansat i estan disposats a tombar la ciutat. De sobte, se m'acosta un francès. Aquest treu la espasa. La última cosa que arribo pensar és que accepto la mort. Resigno la vida. Sé que m'ha arribat el final, però quan m'estan apunt de trencar el cap, veig una silueta que s'interposa entre el genet i jo. Quant torno a la consciència miro pels voltants, però ni hi ha ni rastre del genet. Abaixo el cap i em trobo la meva mare estirada a terra. Morta. Reacciono. Ara ho entenia tot. La meva mare s'havia sacrificat per mi. La silueta que havia vist, era ella... Arrenco a plorar. És massa dur viure una experiència com aquesta de tant petit, penso. Aleshores em ve una frase al cap. No se qui me la diu però li faig cas. Torno immediatament cap a casa. Agafo el sarró i l'omplo de menjar. He d'escapar. La meva mare no ha donat la seva vida per que jo mori ara, em repeteixo. Em conec la ciutat com el palmell de la meva mà, així que decideixo que m'escaparé per una claveguera que hi ha al costat de l'escola. Veig un cert problema per arribar-hi perquè està a l'altra punta de la ciutat, però no sé perquè, m'omplo de valentia i començo a caminar. Veig centenars de cadàvers al terra que no hauria volgut veure mai, però hi trobo una curiositat. Tots els cadàvers els hi surt sang del cap, com si els haguessin colpejat. Al cap d'un minut entenc la raó. Un soldat de la mida d'un gegant, amb un garrot de ferro, se'm planta al davant. Crido. M'espanto.

No es pot descriure la por que passo en aquets instants. No puc córrer perquè les cames no em responen. El gegant aixeca el braç amb el garrot, i quan baixa per colpejar-me m'ajupo mort de por, i per pura sort el garrot no em toca. Penso en la promesa que li havia fet a la mare, aleshores arrenco a córrer carrer avall. El soldat també ho fa però la diferència és que ell ho fa en grans gambades. Començo a tombar per diversos carrers fins que el despisto. Estic tan cansat, que ensopego i caic al fang. Per què la vida havia de ser tan dura? És l'únic que aconsegueixo pensar abans que em torni a trobar. Corro. Corro sense parar, corro fins que caic, desesperat. La ciutat és ara pura foscor. Aleshores la mateixa veu d'abans ressona al meu cap, i diu: "no hi ha foscor sense un bri de llum". Faig cas a les paraules que m'arriben. Trobo una espasa al terra i l'agafo, m'aixeco i la hi clavo. No sé com ho he fet perquè mai he manejat una espasa, però la qüestió és que el soldat ha mort i jo estic viu. Jo, un nen de 12 anys he sigut dels únics supervivents de la ciutat. Em costa de creure, però és així, això és la realitat.

Ja han passat 10 anys des de l'atac a Barcelona. Hem aconseguit reconstruir-la. Ara sóc un mercader més de la ciutat. Però això no es el més important: estic acabant d'escriure la meva petita història. Sí, la història de quan era un nen i vaig sobreviure al setge ferotge que va patir Barcelona el 1714. Ara, crec que deixaré unes últimes pàgines pel meu fill perquè continuï escrivint sobre la ciutat. Perquè aquí, s'acaba la meva història!

Barcelona 1714

Gil Cebrià Castells

1erB ESO IES Angeleta Ferrer